

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságcikkek			Oszályozás
	Szerző			
	Cím	<i>Jubileum [a villamos közlekedés -]</i>		
	Forrás:	<i>Esti Ujság</i>		
	<i>Bp.</i> (Hely)	<i>1912. IX. 26.</i> (Idő)	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.
				Tár <i>385.85</i>
				Hely
				Idő " 1912 "
				Személy
				Helyszám

Jubileum.

Arra figyelmeztet bennünket a *Budapesti Hírlap*, hogy a mai szent napon afféle közjubileumot ünnepelhet, ha kedve van hozzá, a főváros közönsége. A jubiléum nem olyan, hogy ez alkalomból az aszfaltfőre lehetne ültetni vagy ordótt lehetne akasztani a nyakába. A jubiléum ugyanis: a *villamos közlekedés*, mert ma huszonöt esztendeje annak, hogy az első városi villamos kocsi a Kőbányai-utról herobogott az Egyetem-térre és ezzel a „szelídített ménkű“ végleg beállt igavonónak Budapesten.

Különös érzés fogja el az embert e negyedszázados mult megállapítására, a minthogy a budapesti embert egyáltalában különös érzések fogják el, ha a villamosra gondol. De ez az érzés most mégis — hozzásimul az alkalomhoz. Huszonöt esztendő szép idő és mégis valahogyan kevésnek érezzük. Nehezen tudjuk megérteni, hogy csak huszonöt esztendő kellett ahhoz, hogy — annyi tömérdek sokat káromkodjunk, boszankodjunk és érzelmenyilvánításokkal halmozzuk el még azt is, a ki a modern közlekedés technikájának ezt a csodáját kitalálta. És nehezen tudjuk elképzelni, hogy a valóságban ime belefér egy rövid negyedszázadba

mindaz a tömérdek „örökkévalóság“, a mit a villamos megállók oszlopai tövében eltöltöttünk. Rá kell térnünk a megismerésre, hogy az érzésünk *otgankor* csakugyan túlzott néha. Az örökkévalóság valójában mégse volt örökkévalóság. Hiszen, a kik csak huszonöt évvel ezelőtt indultak is el a Kőbányai-utról, már rég megérkeztek az Egyetem-térre. A villamos tehát nemcsak megrövidíti az emberek életét, hanem meg is hosszabbítja. Vagy legalább is ezt az érzést kelti bennük. És ki az, a ki nem szeret sokáig élni?

Virággal ugyan aligha fogja teleszőrni a síneket a mai jubiléum napon Budapest közönsége, de mégis illik ezt az egy napot legalább annyiban megkülönböztetni a letelt sok ezertől, hogy — most ne szidjuk a villamost. Se a sárgát, se a tarkát. Ebben a tekintetben úgy se vádolhatjuk magunkat semmi mulasztással. Ha káromkodással keréket lehetne kenni, akkor nincs az az expresszvonat, a mely könnyebben siklana, mint a budapesti villamos kocsi.

Fordítsuk inkább hát vigasztalásnak és mentségnek a jubiléum dátumot. Huszonöt esztendő még igazán nem a világ. Ebben a korban még emberben is kevés a tökéletes, az érett, a kötelességét teljesen fölfogó és kifogástalanul teljesítő. A villamosnak pedig azt is a

javára lehet írni, hogy maga is hirtelen nőtt, még hirtelenebbül és még rohamosabban a föladata. Csak ez az egyik vállalat is, a mely elsőnek fogta be ló helyett a kocsijába a villamot, e huszonöt esztendő alatt legalább ötvenszer akkora lett, mint volt és legalább százszor annyi embert cipel most, mint a mennyi az első évben rája merészkedett. Lehet, hogy a rengeteg rázudult föladatot nem tudja kifogástalanul teljesíteni. De mindenestre így is jobb, mint ha ezt a munkát senki, sehogys se végezné. Magunknak tartozunk tehát azzal a jókívánsággal, hogy: gyarapodjék, erősödjék és tökéletesedjék!